

Diderichsen: Motiveringen for mit spørgsmål til ministeren om en generalplan over Finseninstituttets fremtidige opbygning er først og fremmest ønsket om at få oplyst, hvorledes ministeren bedømmer Finseninstituttets muligheder for at kunne udbygges til det kræftforskningscenter for hovedstadsområdet, som vi trænger så hårdt til. Er det stadig den bedst mulige løsning at udbygge dette institut på den nuværende plads og i det påtænkte omfang? Har man nøje gjort sig klart, hvilke krav der nu og i overskuelig fremtid vil blive stillet til et kræftforskningscenter? Klarhed over sådanne fundamentale planlægningsspørgsmål må dog være forudsætningen for, at staten engagerer sig økonomisk i et byggeri som det projekterede.

Der har været en del offentlig debat om de aktuelle planer, og det er naturligvis meget vanskeligt for ikke-indviede at bedømme tyngden i de fremførte argumenter for og imod. Det vil derfor være af stor interesse for offentligheden, om ministeren så udførligt, som taletiden tillader, vil udtale sig om de foreliggende eller eventuelt manglende planer.

Nogle af de kritiske indvendinger, der er fremført, har gjort et vist indtryk på mig, men jeg er ikke part i sagen og kun interesseret i, at alle implicerede fordomsfrit sætter alle andre hensyn til side for at nå den for kræftforskningen og dermed kræftbekæmpelsen mest hensigtsmæssige løsning.

Jeg ved ikke, om det måske var en idé at lade en uvildig og sagkyndig opmand uførtøvet afgive en udtalelse om stridsspørgsmålene.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Det stillede spørgsmål giver mig anledning til at minde om, at jeg ved fremsættelsen af forslag til lov om ekspropriation til udvidelse af bygningsanlæggene på Finseninstituttets ejendom i efteråret 1964 gav folketinget oplysning om en væsentlig del af de planer om udbygning af instituttet, som forelå dengang. Kort efter lovforslagets vedtagelse i februar 1966 havde jeg lejlighed til at uddybe dette spørgsmål skriftligt over for finansudvalget.

Jeg vil gerne tilføje, at den bygning, der her er tale om, allerede er projekteret for flere år siden og er en del af den planlagte

udbygning af instituttet, som gav anledning til ekspropriationsloven. De lokaler i bygningen, som er afsat til instituttets brug, og som skal lejes, skal anvendes til en meget længe ønsket og i høj grad påkrævet forbedring af de lokalemæssige forhold for den patologiske afdeling, det radiobiologiske laboratorium og apoteket. Behovet for gennemførelsen af disse arbejder er allerede nu så stort, at jeg må nære den største betænkelighed ved at udskyde dem yderligere.

Jeg må erindre om, at der i de senere år har fundet og finder en modernisering sted af instituttets forskellige afdelinger. Der er tidligere anskaffet nyt højeffektivt strålingsapparat, og yderligere apparatur er bevilget i dette finansår, og samtidig står man over for en udbygning af radiumstationens sengeafdeling. Til den fulde udnyttelse af denne allerede gennemførte og planlagte udbygning er de lokaler, der nu er tale om at leje, en nødvendighed. Det er altså forkert, hvis man tror, at udbygningen ikke er led i en fornuftig planlægning. Jeg ved ikke, om denne planlægning dækker ordet generalplan. Det er en selvfølge, at radiumstationen og Finseninstituttet fortsat arbejder med planer for inden for de givne rammer at skabe de bedst mulige forhold for både behandling og forskning af kræft; men med den helt eksplosive tekniske udvikling, der i de senere år er sket på dette område, og som stadig kan ventes, må man være varsom med nu at binde sig til en bestemt fremtidig udvikling.

Må jeg benytte den lejlighed, der her gives mig, og den takker jeg for, til at gøre opmærksom på, at det skyldes en misforståelse, når det i den offentlige debat om denne sag er anført, at man vil samle al kræftbehandling på Finseninstituttet, og at dette er lidet hensynsfuldt over for patienterne. Det, der er samlet på instituttet, er — foruden en betydelig forskning — først og fremmest strålebehandlingen, som kræver et så specielt og dyrt apparatur med en særlig stab af læger, fysikere m. v., at denne behandling må koncentreres på enkelte afdelinger i landet, og hertil kommer visse specialafdelinger, hvor man også ved en kombination af viden og behandlingsmåder kan opnå særlige